

Mantas Areima

TURTINGAS
BE CENTO

Mantas Areima

TURTINGAS BE CENTO

Dievo išmintis rašo šią knygą pasitelkusi mane. Tai knyga, kuri įkvepia, laimina ir yra tikra dovana žmonėms.

Kol kas ši knyga yra elektroninė. Gausite ją dovanų, įsigiję kurią nors kitą elektroninę knygą. Bet jeigu nusprendėte už ją paaukoti, kuo nuoširdžiausiai dėkoju už dosnumą, nes surinktos aukos bus panaudotos leidžiant popierinę šios knygos versiją, kad padovanoti ją neturintiems.

Autorius

„Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją. O Dievas gali jus apipilti visokeriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kio gero darbo.“

(NT, 2 Kor 9, 7-8)

Apie knygą:

Ši knyga pakeis jūsų mąstymą, galbūt gyvenimo kryptį, jeigu visa, kas joje surašyta, širdimi priimsite už gryną pinigą. Ar atsivers jūsų akys, priklausys nuo to, kiek švari jūsų širdis.

Įžanga

Kažkada svajojau tapti turtingu. Negalėjau įsivaizduoti gyvenimo be solidžios sąskaitos banke, be automobilio, be būsto... Perskaičiau pundą knygų apie tai, kaip susikrauti milijonus ir pasiekti finansinę laisvę. Motyvacija, tikslas, žinios, tai tie dalykai, kurie mus veda į sėkmę, teigė ne vienas garsus autorius. Daugelis šneka: kaip sumaniai taupyti, kaip investuoti į akcijas, kaip užsiauginti „vištą“, dedančią auksinius kiaušinius. Milijonas per mėnesį, per metus, per septynis... Visą tai sužinojau iš knygų, kurias parašė investuotojai, verslininkai ir kiti turtingi žmonės. Žiūrint iš dabartinio taško, jų turtingumo formulė tiek aiški, kad net banali. Tačiau nei vienas verslo žmogus neišaiškino paprastiems žmonėms, kas tai yra tikrasis turtas ir kaip tapti turtingu neturint nė cento kišenėje. Nenoriu reikalauti, kad skaitytumėte toliau, nors gerai žinau, jog tai gali pakeisti jūsų gyvenimą. Bet jei jau pradėjot, tai važiuokit iki galo, nes ten rasite atsakymus į beskaitant iškiliančius klausimus.

Visa tiesa slypi kiekviename iš mūsų. Ji sau-

giai užrakinta mūsų sielos kloduose. Tereikia rasti raktą ir išlaisvinti tiesą. Tas raktas – tai išmintis, kuri atveria vartus į dvasinį pasaulį. Tik per savo tyrą sielą mes galime teisingai suprasti, kas yra tikrasis turtas. Tiesa, kurią suvokiau – paprasta ir aiški. Tai ne finansinė apyskaita ar ryšys tarp pajamų ataskaitos ir balanso. Tikrasis turtas yra neturtas. O tikrasis turtuolis ne tas, kuris valdo materialines vertybes, o tas, kuris per savo išmintį priartėja prie Dievo ir gyvena dvasinėje ramybėje. Turtas – tikėjimas. „Visa, ko tikėdami prašysite maldoje, gausite.“ (Mt 21, 22). Tam nereikia nei pradinio kapitalo, nei finansinių instrumentų. Turtingas tas, kuris eina dvasiniu keliu, vadovaudamasis dieviškosiomis dorybėmis ir dosniai dalindamas meilę kitiems, kaupia dvasinius milijonus. Tas, kuris kaupia materialius milijonus, perka žemes, trokšdamas užvaldyti daugiau pasaulio, labai klysta esąs turtingas. Nėra nei vieno milijonieriaus žemėje, kurio nevaldytų puikybė ir godumas. Puikybė visada veda į pražūtį. Jie mano turį vertę, nes nupirks viską, tačiau didžiausia vertė yra tai, ko negalima nupirkti už jokus pinigus. Nei vienam milijonieriui dar nėra pavykę po mirties nusinešti sukaupto materialaus turto su savimi į kapus.

Bet daugelis jų dar gyvi būdami yra viešai pripažinę: pasiekiau turtus, garbę, viršūnę, bet viduje tuščia, laimingesnis nuo to nepasidariau. Jeigu milijonierius staiga įgytų dieviškosios išminties, išparduotų pusę savo turto ir pagelbėtų vargšams. Juk pats Jėzus sakė: „Laimingiau duoti, negu imti.“ O jei išdalintų visą savo turtą? Taptų išties turtingas Dievo karalystėje. Kur geriau būti turtingu – ar amžių žemėje ar amžinybę danguje? „Palaiminti jūs, neturtėliai, nes jūsų yra Dievo karalystė.“ (Lk 6, 20). „Bet vargas jums, turtingiesiems, nes jau esate atsiėmę savo paguodą.“ (Lk 6, 24). Reikia žinoti, kam duotas gyvenimas ir kaip jį nugyventi. Būtų neprotinga pragyventi gyvenimą tuščiai. Vadinasi, taip nieko ir neišmokai.

Kiekvieną eilinį gundo tūkstančiai, kiekvieną vidutines pajamas gaunantį – milijonas, o kiekvieną milijonierių – milijardas. Kiekvienas susigundęs – potencialus pinigų vergas, o jei gu jau milijonierius – turbūt jau pinigų vergas. Pinigų vergas – jau ligonis, bet ir dorą žmogų velnias gundo. Kuris iš jų būtų geresnis šalies valdovas? Kuriam iš jų būtų tinkamesnis valdovo sostas? Turtingam ar doram? Ligonis ten nepasveiks, o sveikas ten gali susirgti. Taigi, kam meldžiamės, Dievui ar aukso veršiui?!

Jei garbiname „aukso veršį“, piktoji dvasia duoda laikiną išorę: turtus, prabangą, bet žmogus vis tiek neturi laimės. Nes piktoji dvasia kartu su turtais mums įperša didžiųjų nuodėmių bagažą. O šventoji dvasia suteikia vidinę ramybę, palaimą, pilnatvę ir apdovanoja mus dorybėmis.

Materialaus turto perteklius išugdo puikybę. Šioji – godumą. Godumas – pavydą. Pavydas – rūstumą. Ar toks žmogus gali būti laimingas? Vargu. Materialiniai turtai laimės neatneša. Ar matėte laimingą materialistą? O pinigų manijos persekiojamą? Ar kada sutikot dosnų milijonierių? Ar daug turite draugų, su kuriais jus sietų artimo meilė, o ne bendri interesai ir nauda? Ar kiekvienas jūsų turite bent po vieną draugą, kuris jus išalkusį papenėtų, ištroškusį pagirdytų, nelaimėje sušelptų, ligoje aplankytų be atlygio sau? Turtingas ne tas, kuris turi daug pinigų, maudosi sūkurinėje vonioje ir važinėjasi naujutėliu Ferrari, o tas, kuris yra žmogus iš didžiosios raidės, nors gali ir neturėti nieko. Koks tas žmogus iš didžiosios raidės? Tas, kurio nevaldo nei puikybė, nei godumas, nei pavydas. Didžiadvasiškas žmogus yra tikrasis turtuolis. Išmintis – jo pinigai, malda – jo sūkurinė vonia, meilė artimui – jo au-

tomobilis, o jo laimė vienintelė tikra, nes jis ja dalijasi.

Gyvename žemėje ne tam, kad kauptume materialinius turtus, įkalindami nedorybėse savo sielą, o tam, kad vykdytume Dievo valią ir nueitume į dangų. Girdėjot apie lobį danguje? Gyvenimo tikslas ir prasmė – tikėjimas. Jei kuris durs pirštu į žemę ir sakys, tai mano sklypas, te pasižiūri į dangų – ten yra mūsų visų. Mažiausiai žemiškų problemų turi tas žmogus, kuris išvis nieko neturi. Toks yra laisvas nuo materialaus turto, laisvas nuo gobšumo. Jeigu jis dar ir išmintingas, dėl neturto nesisielos, tik padėkos Dievui, dosniai dalinsis su kitais išmintimi ir taip kraus turtus danguje – amžinajam gyvenimui. „Juk pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, kad jis būdamas turtingas, dėl jūsų tapo neturtingas, kad per jo neturtą taptumėte turtingi.“ (2 Kor 8, 9).

Šios žemės turtas menkavertis. Bet jis gali būti priemonė geriems darbams daryti. Pinigas pats savaime nėra blogas dalykas, nors dėl jų vyksta daug piktadarybių. Pinigus reikia sunaudoti geriems darbams. Bet šiais laikais reikia drąsos padaryti gerą darbą, nes gyvename daugiažodžiavimo sąlygomis: viską apkalbėti.

Iš to turime nuovargį. O pasaulyje yra tik dviejų tipų žmonės: geri ir blogi. „Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno ima gera, o blogasis iš blogo lobyno ima bloga.“ (Lk 6, 45). Pažinsime kiekvieną iš vaisių. Kita vertus, tik čia ir dabar yra pats tinkamiausias metas geradarystei, tereikia užsidegti Dievo meile ir aukos ryžtu.

Šioje knygoje žodžiai sudėlioti ne iš fantastikos skyriaus, išminties semtasi iš Biblijos – Senojo (ST) ir Naujojo (NT) Testamentų. Kur ne kur rasite konkrečias nuorodas, vietomis tiesiog abstraktų nukreipimą į šaltinį. Vienok, visa knyga remiasi ne pagal raidę, o pagal dvasią. Tikėjimas yra mano asmeninis ryšys su Dievu. Gyvenu be godumo pinigams ir esu patenkintas tuo, ką turiu, nes Dievas yra pasakęs: „niekada aš tavęs nepamesiu ir neapleisiu“. Todėl turiu visko apščiai ir esu turtingas, nes širdy nešiojuosi Dievą. Jis kiekvienam iš mūsų davė talentą ką tai daryti. Tad neužkas-kime Dievo dovanų į žemę. Leiskim pinigus į apyvartą, kad atsiimtume juos su palūkanomis, t.y. ugdykime savo talentus.

Tik po įvairių bandymų ir klaidžiojimų kryžkelėse, pradėjau save pažinti ir stoti į tikrąjį kelią, kad atlikti savo uždavinį šioj žemėj. Svar-

biausia, kad gyvenime būtum savo rogėse, tuomet viskas yra pakeliama, visi pakilimai ir nuopuoliai yra prasmingi. Gyvenime svarbu pabėgti iš patogios zonos, kad pasileistum nauju keliu paskui dvasią. Blaškiausi, svyravau, kankinausi, ieškodamas dvasios ramybės, kol suvokiau vieną paprastą dalyką - turtingas gali būti tik tuomet, kai materialumą pakeiti dvasingumu, protingumą - išmintimi, puikybę - paprastumu ir gyveni ne praeitimi ar ateitimi, o šia diena - „carpe diem“. Kad ir be cento kišenėje.

I skyrius

Mano tikroji kelionė į save prasidėjo panašiai kaip Jėzui, sulaukus trisdešimties. Tik Jėzus, įkvėptas Šventosios Dvasios, išėjo į tyrus, o aš sukausi aplink savo ašį atsidurdamas vis tame pačiame taške. Bet tai vis tiek jau buvo polėkis keliauti, o iki tol visą savo jaunystę praleidau nežinioje. Nežinioje praleidau, nesėjau klystkeliais, ir mano kelionė vedė į tamsą. Bet dabar jau žinau, kas yra tikroji kelionė ir tikrasis kelias. Tikroji kelionė – asmeniškasis patyrimas, o pinigų vaikymasis ardo šį išskirtinį subtilų dvasinį patyrimą.

Išmintis byloja, kad žemiškosios kelionės metu turime atlikti tam tikrą misiją, tam reikalui mums visiems duota nepaprastų galių – talentų. Svarbiausia juos atrasti, tuomet suvoksi pagrindinį savo gyvenimo tikslą. Teko pasikliauti vidiniu balsu ir eiti širdies kryptimi. Kitaip sakant, daryti tai, ką mano siela daryti trokšta. Kūryba mane palaipsniui išlaisvino. Išsivadavau iš tų varžtų, kurie man trukdė būti savimi. Visų pirma išsilaisvinau nuo pareigų naštos, valdžios ir garbės iliuzijų. Juk sakoma: „leškosi šlovės, prarasi sielą, ieškosi kūrybos,

ją atrasi.“ Pinigų vaikymasis – visiškai beprasmė kelionė, vedanti į tuštumą, kurioje tampa netikru žmogumi. Materialūs dalykai, pinigų troškimas neleidžia būti tokiu, koks esi iš prigimties. Nuolat vaikydamasis pinigų, neturi laiko išgyventi šios akimirkos, pajusti gyvenimo pilnatvės. Kai vieno išminčiaus paklausė, kas jį labiausiai stebina žmonijoje, jis atsakė: „Žmogus. Nes jis aukoja savo sveikatą, kad uždirbtų daug pinigų. Po to jis aukoja pinigus, kad atstatytų savo sveikatą. O tada jis taip rūpinasi savo ateitimi, kad nesidžiaugia dabartimi. Viso to rezultatas yra tas, kad žmogus negyvena nei dabartyje, nei ateityje. Jis gyvena taip, tarsi niekada nemirtų. O tada numiršta taip ir negyvenęs.“ Išties būtų juokinga, jeigu nebūtų gaudu: žmonės norėdami susikurti saugumą, kaupia turtus ir vaikosi pinigų. Deda sveikatą jauni, kad sukauptų kuo daugiau turto, o senatvėje likę be sveikatos tą turtą išleidžia sveikatai taisyti. Ir miršta taip be turto ir be sveikatos.

Biblija arba Šventasis Raštas yra tas išminties lobynas, kuris jums atsakys į visus iškilusius klausimus. Kristaus laikais kiekvienas trisdešimt metų sulaukęs vyras turėjo teisę sinagogoje skaityti ir aiškinti Šventąjį Raštą.

Tereikia išmokti jį skaityti, įžvelgti tarp eilučių, giliau ieškoti minties, nes Jėzus Kristus mokė slėpiniais. Svarbiausia, nebijoti likti be cento kišenėje, nes pinigai nuolat cirkuliuoja šiame pasaulyje – savo laiku ateina ir išeina, o kartais sugrįžta net tūkstanteriopai. Kita vertus, pinigai yra tik popieriukai, paprasti popieriukai ir jeigu jų nebūtų, mainų priemone taptų kitkas. Žmonijai pinigai nereikalingi, jie reikalingi tik sistemai, kad galėtų valdyti žmoniją. Kai pagalvoji, kad kiekvienas yra priklausomas nuo popieriuko, tai išties juokinga. Būkim priklausomi nuo Dievo ir mums popieriukai taps nebeaktualūs. Nuo šiol vadovaujusi posakiu: „Žmogus užmano – Dievas padaro“. Visada teikiau pirmenybę gamtai, ramybei, dvasingumui, todėl Dievas mane ir atvedė gyventi į kaimišką vietovę, atokiau nuo asfalto ir sugižusio oro. Kitaip ir nebegalėčiau: atrodo, kuo toliau nuo civilizacijos, gilyn į gamtą. Tik po trisdešimties metų supratau, kad mano gyvenimas – tai laisvas kūrybinis kelias, nesuvaržytas korumpuoto pasaulio ir įstatymų normų. Juk šiandien įstatymai kuriami nesąžiningų žmonių nesąžiningiems žmonėms. Nuo to ir prasideda valstybės erozija....